

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Amanda Quick
MISCHIEF

Copyright © 1996 by Jayne A. Krentz
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-609-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

AMANDA KVIK

Vragolije

Prevela Slađana Trninić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Mom izdavaču,
Bet de Guzman,
s poštovanjem i zahvalnošću*

Prolog

Slabašni plamen sveće jedva je prodirao u gustu tminu napuštenog dvorca. Matajasu Maršalu, grofu od Kolčestera, činilo se da je ogromna kuća progutala i samu noć. U njoj je bilo kao u grobnici u kojoj jedino još duhovi obitavaju.

Dok se penjao stepenicama, nabori dugog crnog plašta uvijali su se Matajasu oko blatnjavih čizama. Podigao je sveću kako bi osvetlio put. Pošto ga niko nije pozdravio na vratima, ušao je u prostrano predvorje. Sada mu je postalo jasno da nema posluge, čak ni sobarice ili lakeja. Sam je morao da se pobrine i za konja, jer se konjušar nije pojavljivao iz štala.

Zastao je na vrhu stepeništa i pogledao niz ogradu, pravo u more tame koje je ispunilo predvorje. Svetlost sveće nikako nije mogla da se probije kroz talase mraka, koji su se dizali i spuštali.

Matajas je pošao niz mračni hodnik, sve do prve prostorije sa leve strane. Zastao je ispred nje i pritisnuo staru kvaku. Vrata su jezivo zaškripala. Posvetlio je koliko je mogao i pažljivo osmotrio spavaću sobu.

Ni na šta nije toliko podsećala koliko na unutrašnjost grobnice.

Na sredini je stajao prastari kameni sarkofag. Matajas je pogledao natpis i kamene ukrase na njemu. Rimski, pomislio je. Sasvim običan.

Prešao je preko sobe do kovčega pod crnim providnim zastorima. Bio je bio otvoren. Svetlost sveće obasjala je crne plišane jastuke u njemu.

Spustio je sveću na sto. Skinuo je rukavice i stavio ih pored tanke voštanice, seo na ivicu kovčega i izuo čizme.

Kada je bio spreman, umotao se u svoj plašt i legao na crne jastuke.

Amanda Kvik

Skoro je svitalo, ali Matajas je znao da će teške zavese na prozorima zaustaviti prve sunčane zrake.

Neki bi možda teško zaspali u ovako avetnom okruženju. Matajas nije imao tih problema. Navikao je na društvo duhova.

Pre nego što će zatvoriti oči, ponovo se zapitao zašto se uopšte odazvao pozivu misteriozne Imodžen Voterston. Ipak, znao je odgovor. Nekada davno se zakleo, a reč je za njega bila svetinja.

Matajas je uvek ispunjavao obećanja. Samo tako mogao je da pove-
ruje da se i sam neće pretvoriti u duha.

Poglavlje 1.

Matajasa je probudio ženski vrisak, od koga mu se zaledila krv u žilama.

Drugi ženski glas, svež kao zelena jabuka drevnog Zamara, presekao je ovaj užasni krik.

„Zaboga, Bes“, korio je prijatni glas, sličan krckanju hrskave pite od jabuka. „Moraš li da vrištiš čim ugledaš paučinu? Već me nerviraš. Od jutros pokušavam da uradim što više, a to ne mogu ako cičiš na svakom ćošku.“

Matajas je otvorio oči, protegao se u sarkofagu i polako seo. Pogledao je ka otvorenim vratima spavaće sobe, taman da vidi mladu sluškinju kako pada u nesvest. Slaba sunčeva svetlost u hodniku iza nje, govorila je Matajasu da je skoro podne. Provukao je prste kroz kosu, a zatim pogladio neobrijanu bradu. Nije čudo što je prestravio sluškinju.

„Bes?“ Opet ona sočna, sveža jabuka. Lagani koraci u hodniku. „Bes, šta je tebi, pobogu?“

Matajas je držao ruku na ivici kovčega i sa zanimanjem posmatrao drugu priliku koja se pojavila u dovratku. Nije ga odmah primetila. Bila je zaokupljena onesvešćenom sluškinjom.

Odmah se videlo da je druga žena dama. Dugačak ogrtač koji je nosila preko sive pamučne haljine, nije mogao da sakrije elegantnu liniju njenih leđa, kao ni čvrste, nežno zaobljene grudi. Uspravno držanje govorilo je o urođenom ponosu i energičnosti.

Dok je gledao damu kako se nadvija nad sluškinju, Matajas je bivao sve više očaran. Ispitivački je posmatrao njeno telo, kao da procenjuje lepotu nekog zamarskog kipa.

Žena je pokušavala da sputa svoju bujnu zlatnosmeđu kosu i vrati je pod belu kapicu. Međutim, nekoliko pramičaka joj je pobeglo i sada je nestašno poskakivalo oko njenog prefinjenog lica. Matajas ga nije najbolje video, ali je uspeo da uoči visoke jagodice, duge trepavice i neobičan, prćast nos.

Odlučno i markantno lice, zaključio je. Sasvim sigurno, odavalo je snažnu ličnost.

Dama nije bila tek stasali devojčurak, ali nije bila ni njegovih godina. U stvari, retko ko je bio toliko *star*. Iako je imao trideset četiri godine, osećao se nekoliko stoleća starijim. Cenio je da Imodžen ima oko dvadeset pet.

Gledao ju je kako na tepih odlaže dnevnik u kožnom povezu i užurbano se spušta kraj svoje sluškinje. Nije nosila burmu, što mu se odmah dopalo. Pretpostavio je da su glas koji zvuči kao krckanje pite od jabuka i zapovedni stav, značajno uticali na njen status neudate žene.

Naravno, ukusi su različiti. Većina Matajasovih poznanika više je volela *med* i *čokoladu*. On je, međutim, oduvek tražio malo pikantnije *poslastice* nakon večere.

„Bes, sad je dosta. Da si odmah otvorila oči, čuješ li me?“ Imodžen je izvadila bočicu mirisa i gurnula je sluškinji pod nos. „Stvarno ne mogu da dozvolim da vrištiš i padaš u nesvest svaki put kad otvoriš vrata u ovoj kući. Upozorila sam te da je moj stric bio čudak i da ćemo sigurno nailaziti na neke neobične predmete kad budemo popisivale njegovu zbirku.“

Bes je zastenjala i okrenula glavu. I dalje je žmurila. „Videla sam ga, gospoja. Kunem se majčinim grobom.“

„Šta si videla, Bes?“

„Duha. Ili je možda bio vampir. Nisam sigurna šta od to dvoje.“

„Gluposti“, rekla je Imodžen.

„Kakva je to strašna buka?“ doviknula je druga žena sa vrha stepeništa. „Da li je sve u redu, Imodžen?“

„Bes se onesvestila, tetka Horejšija. Stvarno preteruje.“

„Bes? Ne liči na nju.“ Koraci u hodniku govorili su da 'tetka Horejšija' samo što nije ušla. „Ona je snažna devojka i ne pada tek tako u nesvest.“

„Ako se nije onesvestila, onda odlično glumi damu nakon histeričnog napada.“

Bes je zatreptala. „Oh, gospođice Imodžen, bilo je užasno. Telo u kamenom kovčegu. *Pomerilo se.*“

„Ne budi smešna, Bes.“

„Ali, videla sam ga.“ Bes je opet zastenjala, podigla glavu i prestravljeno pogledala pored Imodžen u mračnu spavaću sobu.

Matajas se trgnuo kada ga je videla i ponovo vrisnula. Bes se opet sručila na tepih, graciozna kao riba na suvom.

Treća žena bila je u hodniku ispred vrata. Kao i Imodžen, nosila je jednostavnu haljinu, ogrtač i kapu. Bila je malo niža od svoje družbenice i poprilično šira u struku i kukovima. Seda kosa bila joj je šnalama zakačena ispod kape. Kroz naočare je pažljivo posmatrala Bes. „Šta, zaboga, uzrujava tu devojkju?“

„Ne znam.“ Imodžen se zabavljala flašicom mirisa. „Ima bujnu maštu.“

„Rekla sam ti da je ne učiš da čita.“

„Znam da si rekla, tetka Horejšija, ali ne mogu da pustim da bistra devojkja ostane neuka.“

„Ista si kao tvoji roditelji.“ Horejšija je odmahнула glavom. „Pa, neće biti od neke koristi ako nastavi da skače na svaki neobičan prizor u ovoj kući. Zbirka pogrebnih rariteta moga brata kod svakog može da izazove napad histerije.“

„Gluposti. Slažem se da je čika Selvinova zbirka pomalo morbidna, ali je na svoj način prilično zanimljiva.“

„Dobro znaš da je ova kuća u stvari mauzolej“, odgovorila je Horejšija. „Možda bi Bes trebalo da pošaljemo dole. Ovo je bila Selvinova spavaća soba. Sigurno se prestravila kad je videla sarkofag. Uopšte ne razumem zašto je moj brat voleo da spava u starom rimskom kovčegu.“

„Prilično neobična postelja.“

„Neobična? Svaki normalan čovek imao bi noćne more.“ Horejšija se okrenula i pogledala ka mračnoj prostoriji punoj senki.

Baš u tom času, Matajas je rešio da ustane iz kovčega. Prebacio je noge preko ivice sarkofaga i razgrnuo tanke, crne zastore. Plašt mu se obmotao oko tela, otkrivajući pantalone i izgužvanu košulju. Zabavljao se dok je mirno posmatrao kako užasnuta Horejšija kolači oči.

„Blagi bože na nebesima, Bes je u pravu!“ Horejšijin glas pretvorio se u vrisak. „Nešto ima u Selvinovom kovčegu.“ Ustuknula je za korak. „Beži, Imodžen, *beži!*“

Imodžen je skočila. „Zar i ti, tetka Horejšija!“ Brzo se okrenula ka mračnoj spavaćoj sobi. Zapanjila se kad je ugledala Matajasa ispred kovčega. Širom otvorenih usta, stajala je i zurila u njega.

„Gospode bože. Tamo ima nekog.“

„Rekoh vam, gospojo“, prošaputala je Bes hrapavim glasom.

Matajas je radoznalo posmatrao hoće li Imodžen vrisnuti ili pogubiti živce.

Nije se desilo ništa slično. Umesto toga, samo je sumnjičavo zaškiljila i strogo upitala: „Ko ste vi, gospodine, i zbog čega ste ovako grozno preplašili moju tetku i služavku?“

„Vampir“, promrmljala je Bes. „Čula sam priču o njima, gospojo. Isaće vam krv, hoće. Bežite. Bežite dok još možete. Spasite se.“

„Nije vampir“, rekla je Imodžen, ni ne pogledavši preplašenu sluškinju.

„Onda je duh. Bežite, gospojo, ako vam je život mio!“

„Dobro kaže.“ Horejšija je povukla Imodžen za rukav. „Moramo da odemo odavde.“

„Ne budite smešne.“ Ispravila se i pogledala Matajasa s visine. „Dakle, gospodine? Šta imate da kažete u svoju odbranu? Govorite, ili ću pozvati lokalnog sudiju da vas baci u okove.“

Matajas je polako krenuo ka Imodžen, ne skidajući pogled s njenog lica. Nije se povukla. Umesto toga, stavila je ruke na struk i nogom počela da lupka po podu.

Čudan, ali nepogrešiv osećaj otkrovenja, nekog blagog prepoznavanja, prošao je kroz njega. *Nemoguće!* Ali kada je prišao dovoljno blizu da vidi Imodženine krupne plavozelene oči, bistre kao more oko izgubljenog zamarskog kraljevstva, odjednom je shvatio. Iz nekog nepoznatog razloga pomislio je na Anizamaru, legendarnu zamarsku boginju dana. Ta mitska dama vladala je naukom drevnog Zamara i dobrim delom njegove umetnosti. Bila je oličenje topline, života, istine i energije. Njena moć mogla se porediti samo sa moći Zamarisa, gospodara noći; samo je on mogao da prati njen briljantni duh.

„Dobar vam dan, gospođo.“ Matajas se prenuo iz sanjarenja i klimnuo glavom. „Ja sam Kolčester.“

„Kolčester.“ Zgranuta Horejšija još jednom je zakoračila unazad i sudarila se sa zidom. Pogledala je pridošlicu i jedva izustila: „Hladnokrvni Kolčester?“

Matajas je znao da ona zuri u snežnobeli pramen koji preseca njegovu crnu kosu. Po tome ga ljudi uglavnom prepoznaju, kao i sve muškarcе iz njegove porodice, četiri generacije unazad. „Kao što rekoh, ja sam Kolčester, gospođo.“

U vreme kad je stekao nadimak Hladnokrvni, bio je vikont Kolčester. Dve titule uz porodično ime Kolčestera, činile su ga kao stvorenim za ogovaranje u visokom društvu, pomislio je ogorčeno. S druge strane, nije mario da se liši te dvostrukosti.

Horejšija je progovorila. „Otkud vi u Gornjem Stiklfordu, gospodine?“

„Ja sam ga pozvala.“ Imodžen ga je počastila blistavim osmehom. „Moram da kažem da je bilo krajnje vreme da dođete, gospodine. Ima više od mesec dana kako sam vam poslala poruku. Šta vas je zadržalo?“

„Otac mi je umro pre nekoliko meseci, ali nisam žurio da se vratim u Englesku. Kada sam konačno stigao, sačekali su me brojni imovinski problemi.“

„Da, naravno.“ Imodžen je bilo neprijatno. „Oprostite mi, gospodine. Primite moje saučešće povodom smrti roditelja.“

„Zahvaljujem“, rekao je Matajas, „ali nismo bili bliski. Ima li u kuhinji nešto za jelo? Prilično sam ogladneo.“

Imodžen je shvatila da je onaj srebrni pramen u vranjoj kosi prvo što neko primeti na grofu od Kolčestera. U dugoj crnoj kosi, ne baš po poslednjoj modi, goreo je kao hladan beli plamen.

Odmah zatim, pažnju posmatrača privukao bi njegov pogled. Oči su bile još hladnije od srebra u kosi.

Četvrti grof od Kolčestera je divan, pomislila je dok mu je rukom pokazivala na stolicu u biblioteci. Jedino oči nekako odudaraju. Hladno su sijale na njegovom tvrdom, asketskom licu, otkrivajući inteligentan i veoma opasan duh.

Osim tih fantomski sivih očiju, Kolčester je bio baš onakav kakvim ga je zamišljala. Oni sjajni članci u *Zamarskom pregledu* bili su odraz njegovog intelekta i karaktera, osnaženih tokom višegodišnjih putovanja po dalekim zemljama.

Čovek koji je mogao mirno da spava u sarkofagu, sigurno je imao čelične živce. Baš ono što joj treba, zadovoljno je pomislila Imodžen.

„Gospodine, dozvolite da vam se predstavimo.“ Imodžen je zgrabila čajnik da ih posluži i tako prikrije svoju zbunjenost. Bila je toliko uzbuđena zbog njegovog prisustva, da je jedva vladala sobom. Poželela je da mu odmah sve ispriča o sebi, ali ju je oprez ipak zadržao. Najzad, nije baš bila sigurna da bi on sve razumeo, a saveznik joj je i te kako bio potreban. „Kao što ste sigurno zaključili, ja sam Imodžen Voterston. Ovo je gospođa Horejšija Elibenk, sestra mog pokojnog strica. Odskora je udovica i moja družbenica.“

„Gospođo Elibenk.“ Matajas je lagano klimnuo glavom.

„Vaše gospodstvo.“ Horejšija je i dalje ukočeno sedela na ivici stolice, streljajući pogledom nećaku.

Imodžen se namrštila. Nije shvatala zašto je Horejšija i dalje zabrinuta, kad je sve u redu i kad su se svi uljudno predstavili. Kolčester je ipak grof. Što je još važnije, barem za Imodžen, bio je Kolčester od Zamara – čuveni pronalazač tog drevnog, davno izgubljenog ostrvskog kraljevstva, osnivač *Zamarskog instituta* i prestižnog *Zamarskog pregleda*, kao i predsednik *Zamarskog društva*. On bi morao biti prihvaćen, čak i prema Horejšijinim visokim merilima.

Sa druge strane, Imodžen je jedva uspevala da ne zuri u njega. Još uvek nije mogla da veruje da Kolčester od Zamara sedi u biblioteci i pije čaj kao bilo koji običan čovek.

Ali, ništa na njemu nije bilo obično, pomislila je.

Tako visok, vitak i atletski građen, Kolčester je zračio pravom muževnošću. Godine napornog traganja za Zamarom, nesumnjivo su dovele njegov fizički izgled do savršenstva, nagađala je Imodžen.

Ipak, Kolčesterova figura nije bila nikakav unikat. Na selu gde je živele, videla je mnogo mišićavih muškaraca. Većina njenih suseda bili su farmeri koji naporno rade na svojoj zemlji, i mnogi od njih imaju široka ramena i snažne noge. Osim toga, upoznala je i neke druge muškarce. Na primer, Filipa d'Artoa, učitelja plesa, koji je gizdav kao jelen. Zatim zgodnog Alastera Drejka. Sigurno bi odlično izgledao i u loše skrojennom odelu.

Ali, Kočester i svi ti muškarci razlikovali su se kao nebo i zemlja. Snaga koja izbija iz njega nije imala nikakve veze sa čvrstim ramenima i butinama. Ona je dolazila iznutra, iz nesalomivog duha. Snažna volja videla se u svakom njegovom pokretu.

U isto vreme, oko njega se širio nekakav mir, više mračan nego okrepljujući. To je bila hladna strpljivost grabljivice. Imodžen je pokušala da ga zamisli onog sudbonosnog dana, kada je najzad savladao lavirint ispod ruševina Zamara i otkrio tajnu biblioteku. Dušu bi prodala samo da je mogla da bude s njim u tom veličanstvenom trenutku.

Baš u tom času, Kolčester se okrenuo ka njoj. Pogledao ju je ispitivački, sa blagom ironijom, kao da joj je pročitao misli. Imodžen je odjednom osetila neku neprijatnu vrućinu. Šoljica čaja u njenoj ruci zaigrala je na tanjiriću.

U mračnoj biblioteci bilo je sveže i Kolčester se ljubazno ponudio da založi vatru u kaminu. Mala soba, puna čudnih nadgrobnih umetnina, brzo će se ugrijati.

Pošto se uverila da Kolčester nije ni duh ni vampir, Bes se povukla u praznu kuhinju. Tamo je pripremila čaj i hladnu zakusku. Bio je to jednostavan obrok od nekoliko komada pite sa lososom, malo pudinga od hleba i parčeta šunke, ali činilo se da se Kolčesteru dopao.

Imodžen se iskreno nadala da je zadovoljan. Ta hrana nije pala s neba. Jutros su je donele sa sobom da bi imale šta da prezalogaje dok popisuju zbirku Selvina Voterstona. Sudeći po Kolčesterovom apetitu, Imodžen je sumnjala da će nešto ostati za njih tri.

„Ja sam, naravno, oduševljen što sam vas upoznao“, rekao je Matajas.

Iznenada je shvatila da njegov glas na nju čudno deluje. U njemu je bila tamna, nevidljiva sila, koja je pretila da je uzme pod svoje. Podsećao ju je na daleka mora i nepoznate zemlje.

„Još čaja, milorde?“ upitala je brzo.

„Hvala.“ Njegovi dugi, elegantni prsti slučajno su dotakli njene.

Neobičan osećaj brzo joj se proširio po čitavoj ruci, čudesno joj grejući kožu. Kao da se suviše približila plamenu. Naglo je spustila čajnik, da joj ne bi ispao.

„Veoma mi je žao što vas niko nije dočekao kad ste sinoć stigli, gospodine“, rekla je. „Posluga je dobila slobodno dok tetka i ja ne završimo popis.“ Namrštila se kao da se setila nečega. „Ako se ne varam, uputila sam vas da dođete u Voterstonovu seosku kuću, a ne u njegov dvorac.“

„U pravu ste“, rekao je tiho Matajas. „Ali, u vašem pismu bilo je toliko mnogo uputstava. Možda sam poneko usput i zaboravio.“

Horejšija je ljutito pogledala Imodžen. „Pismo? Kakvo pismo? Zaista, Imodžen, zahtevam objašnjenje.“

„Sve ću objasniti“, smirivala je tetku. Oprezno je odmerila Matajasa. Primitila je hladan podsmeh u njegovim očima. Pogodio ju je u živac. „Gospodine, ne nalazim da je bilo šta smešno u mom pismu.“

„Ni meni sinoć nije bilo posebno zabavno“, priznao je Matajas. „Bilo je već kasno, padala je kiša, a moj konj je bio umoran. Mislio sam da nema smisla da gubim vreme tražeći neku kućicu, kad imam sav ovaj prostor na raspolaganju.“

„Razumem.“ Imodžen mu se odlučno osmehnula. „Moram da kažem da nakon noći provedene u sarkofagu, delujete veoma odmorno. Tetka i ja često kažemo kako čika Selvinova ideja o udobnoj postelji sigurno nije po svačijem ukusu.“

„Spavao sam i na gorim mestima.“ Matajas se poslužio poslednjim parčetom šunke i pažljivo osmotrio okolinu. „Dosta sam slušao o zbirci Selvina Voterstona. U stvarnosti je još neverovatnija nego u pričama.“

Horejšija, čije su misli na trenutak odlutale, pogledala ga je preko naočara. „Poznato vam je da se moj brat živo zanimao za nadgrobnu umetnost i antikvitete iz grobnica, gospodine.“

Matajasov zbunjujući pogled zadržao se na kovčegu sa egipatskom mumijom, naslonjenom u uglu. „Da.“

„Sada je sve moje“, rekla mu je Imodžen ponosno. „Čika Selvin mi je ostavio celu zbirku, zajedno sa ovom kućom.“

Matajas ju je pronicljivo posmatrao. „Zanima vas posmrtna umetnost?“

„Samo zamarska“, rekla je. „Čika Selvin je tvrdio da poseduje nekoliko zamarskih artefakata, i ja se iskreno nadam da je tako. Ali, biće potrebno vreme da ih pronađemo.“ Mahnula je rukom ka gomili antikviteta i nadgrobnih retkosti, razbacanih po biblioteci. „Kao što možete da vidite, moj stric nije bio sistematičan. Nije se potrudio da popiše predmete iz svoje zbirke. U ovoj kući možda postoje retka blaga koja čekaju da ih otkrijemo.“

„Sasvim sigurno ćemo imati pune ruke posla dok ih ne pronađemo“, rekao je Matajas.

„Da, hoćemo. Kao što rekoh, zadržaću samo one starine za koje budem sigurna da su zamarskog porekla. Ostatak ću ponuditi drugim kolekcionarima ili ih pokloniti muzeju.“

„Razumem.“ Matajas je pijuckao čaj i pažljivije razgledao biblioteku. Imodžen je pratila njegov pogled. Nije bilo sumnje da je njen ekcentrični stric posedovao veoma neobičnu sklonost ka posmrtnim umetninama.

Svuda okolo ležali su drevni mačevi i oklopi rimskog i etrurskog porekla. Nameštaj su krasile sfinge, himere i krokodili, kopije onih iz egipatskih grobnica. Na policama su stajali delovi statua i boce od mutnog stakla, koje su otkrivene u antičkim grobovima. Mračne posmrtno maske zurile su sa zidova.

Police su bile pune raskupusanih knjiga o drevnim običajima sahranjivanja i umetnosti balsamovanja. Na drugom kraju sobe nalazilo se nekoliko velikih sanduka, koje Imodžen još nije stigla da otvori. Nije mogla ni da pretpostavi šta se u njima nalazi.

Slično je bilo i u odajama na spratu, prepunim antikviteta koje je Selvin Voterston kupovao čitavog života.

Pošto je na brzinu pregledao artefakte, Matajas se okrenuo ka Imodžen. „Naravno, vaša je stvar šta ćete da uradite sa Voterstonovim retkostima. Hajde da se vratimo onome što nas čeka. Hoćete li da mi objasnite zbog čega ste me pozvali?“

Razočarana Horejšija je uzdahnula. Okrenula se ka Imodžen. „Ne mogu da verujem da si to uradila. Zašto mi, zaboga, nisi rekla?“

Imodžen se pomirljivo osmehnula. „Desilo se da sam poslala po njegovo gospodstvo nekoliko dana pre nego što si stigla u Gornji Stiklford. Nisam bila sasvim sigurna da će se pojaviti, tako da to nisam ni pominjala.“

„To je glupost“, odbrusila je Horejšija. Povređenost od malopre očigledno je zamenilo uobičajeno raspoloženje. „Da li shvataš ko je to, Imodžen?“

„Naravno.“ Spustila je glas i svečano izjavila: „On je Kolčester od Zamara.“ Matajas je iznenađeno podigao obrve, ali ništa nije rekao.

„Kao što ste rekli, milorde“, nastavila je Imodžen, „vreme je da otvoreno porazgovaramo. Verujem da ste čika Selvin i vi bili dobri prijatelji.“

„Jesmo li?“ pitao je Matajas. „To je svakako novost za mene. Nisam znao da je Selvin Voterston uopšte imao prijatelje.“

Imodžen se uznemirila. „Ali rekao mi je da mu dugujete veliku uslugu. Tvrdio je da ste se zakleli da ćete mu se jednog dana odužiti.“

Matajas ju je na trenutak samo pogledao. „Da.“

Osetila je kao da joj je pao kamen sa srca. „Odlično. Već sam pomislila da sam napravila užasnu grešku.“

„Da li često pravite takve greške, gospođice Voterston?“ blago je pitao Matajas.

„Skoro nikad“, uverila ga je. „Vidite, moji roditelji su svim srcem verovali u obrazovanje. Odmalena sam, pored ostalog, učila logiku i filozofiju. Moj otac je govorio da čovek retko greši kada pravilno razmišlja.“

„Zaista“, promrmljao je Matajas. Što se tiče vašeg strica, istina je da sebe smatram njegovim dužnikom.“

„Zbog nekog drevnog teksta, zar ne?“

„Pre mnogo godina, na svojim putovanjima naišao je na veoma staru grčku knjigu“, rekao je Matajas. U njoj se pominjalo i izgubljeno ostrvsko kraljevstvo. Ti podaci, zajedno sa ostalim koje sam otkrio, pomogli su mi da pronađem Zamar.“

„To je upravo ono što mi je čika Selvin ispričao.“

„Žao mi je što je umro pre nego što sam mogao da mu se odužim“, rekao je Matajas.

„Imate sreće, gospodine.“ Imodžen se osmehnula. „Zapravo, postoji način da ispunite svoje obećanje.“

Matajasovo lice bilo je kao sklopljena knjiga. „Bojim se da ne razumem tačno šta hoćete da kažete, gospođice Voterston. Upravo ste mi rekli da je vaš stric mrtav.“

„Jeste. Ali, osim svoje kolekcije pogrebnih umetnina, ostavio mi je poprilično nasledstvo i vaše obećanje.“

Na trenutak je zavladao tišina. Horejšija je zurila u Imodžen kao u ludaka.

Matajas ju je posmatrao zagonetnim očima. „Molim?“

Imodžen se značajno nakašljala. „Čika Selvin mi je zaveštao obećanje koje ste mu vi dali. U njegovom testamentu to prilično jasno piše.“

„Je li?“

Ovo ne ide onako glatko kako sam se nadala, razmišljala je Imodžen. Skupila je hrabrost i rekla: „Hoću da *meni* ispunite to obećanje.“

„O, bože“, prošaputala je Horejšija. Zvučala je kao da se pomirila sa užasnom sudbinom.

„Kako tačno nameravate da naplatite ono što dugujem vašem stricu, gospođice Voterston?“ najzad je upitao Matajas.

„Pa, kako bih rekla“, počela je Imodžen, „stvar je složena.“

„To me nekako ne iznenađuje.“

Pretvarala se da nije čula ovu opasku. „Da li poznajete lorda Vaneka, gospodine?“

Matajas je oklevao. Za trenutak se u njegovom pogledu pojavio hladan prezir. „On je kolekcionar zamarskih antikviteta.“

„Takođe je bio i muž Lusi Hakonbi, moje dobre prijateljice.“

„Ledi Vanek je umrla pre izvesnog vremena, zar ne?“

„Jeste, milorde. Tačnije, pre tri godine. A ja tvrdim da je ubijena.“

„Ubijena?“ Preko Matajasovog lica preleteo je tračak iznenađenja.

„O, Imodžen, sigurno ne nameravaš...“, počela je Horejšija, ali je odmah učutala i užasnuto zažmurila.

„Verujem da ju je ubio muž, lord Vanek“, zvučala je ubedljivo Imodžen. „Ali, ne postoji način da se to dokaže. Uz vašu pomoć, gospodine, učiniću sve da pravda bude zadovoljena.“

Matajas je ćutao, gledajući je netremice.

Horejšija je ponovo došla sebi. „Milorde, sigurno ćete je odgovoriti od ove lude zamisli.“

Imodžen ju je mrko pogledala. „Nemamo vremena za čekanje. Jedna poznanica mi je pisala da Vanek ponovo traži ženu. Očigledno je upao u velike finansijske neprilike.“

Matajas je slegnuo ramenima. „To je tačno. Pre nekoliko meseci, Vanek je bio prisiljen da proda svoju veliku kuću u gradu i preseli se u mnogo manju. Ali, još uvek uspeva da održi privid blagostanja.“

„Pretpostavljam da i sada luta po balskim dvoranama i salonima Londona, u potrazi za bogatim naslednicama“, rekla je Imodžen. „Sasvim je moguće da će i nju ubiti, čim se bude dokopao njenog bogatstva.“

„Imodžen, stvarno“, reče blago Horejšija. „Ne smeš tako da optužuješ. Nemaš nikakav dokaz.“

„Znam da se Lusi plašila Vaneka“, uporno će Imodžen. „I znam da je Vanek često bio okrutan prema njoj. Kada sam neposredno pred njenu smrt bila u Londonu, kazala mi je da se boji da je on jednog dana ne ubije. Rekla je da je bolesno ljubomorana.“

Matajas je spustio šoljicu i naslonio laktove na butine. Sastavio je prste između kolena i posmatrao devojku sa izrazom usiljenog zanimanja. „Kako nameravate da izvedete svoj plan, gospođice Voterston?“

Horejšija je bila prestravljena. „Blagi bože, ne smete je ohrabrivati, milorde.“

„Malo sam radoznao“, odgovorio je kratko. „Voleo bih da čujem detalje ovog plana.“

„Onda je sve izgubljeno“, promrmljala je Horejšija. „Imodžen lako uvuče druge u svoje spletke.“

„Tvrdim vam da mene nije lako uvući u bilo šta, osim ako sam to ne odlučim“, uverio ju je Matajas.

„Nadam se da ćete se kasnije setiti tih smelih reči, gospodine“, progundala je Horejšija.

„Moja tetka je ponekad preterano bojažljiva, milorde“, rekla je Imodžen. „Ne brinite, sve sam pažljivo isplanirala. Znam šta radim. Dakle, kao što ste upravo rekli, lord Vanek je veliki kolekcionar svih zamarskih stvari.“

„Pa?“ Matajas se smeškao. „Vanek možda misli da je poznavalac, ali istina je da ne razlikuje pravu zamarsku rukotvorinu od konjske zadnjice. Čak I. A. Stoun ima bolju moć zapažanja.“

Horejšija je spustila svoju šoljicu uz blagi tresak. Pogled joj je leteo na sve strane.

Imodžen je duboko udahnula kako bi se sabrala. „Često ste osporavali zaključke I. A. Stouna na stranicama *Zamarskog pregleda*.“

Matajasa je to pomalo zabavljalo. „Pratite naše male prepirke?“

„O, da. Već nekoliko godina sam pretplaćena na reviju, milorde. Oduvek sam mislila da su vaši članci izuzetno poučni.“

„Hvala.“

„Ali smatram i da pisanje I. A. Stouna tera čoveka na razmišljanje“, dodala je, trudeći se da sve to proprati jednim ljubaznim smeškom.

Horejšija se namrštila. „Imodžen, čini se da skrećemo na neku drugu temu. Mada nisam naročito oduševljena ni onom prethodnom.“

„I. A. Stoun nikad nije bio u Zamaru“, procedio je Matajas. Prvi put tog jutra, u njegovim sablasnim očima zaplamsao je plamen prave emocije. „Bavi se temom o kojoj nema neposrednih saznanja, i još je slobodan da na osnovu mog rada iznosi zapažanja i donosi zaključke.“

„I na osnovu rada gospodina Ratlidža“, dodala je Imodžen.

Toplina u Matajasovim očima nestala je isto onako brzo kako se i pojavila. „Ratlidž je umro pre četiri godine, na svom poslednjem putovanju